

dem flytte. Det er jo forstaaeligt, at man er villig til at lade et Tab forvandle til et sikkert rentebærende Papir, naar man opfordres dertil. Men at man opfordres dertil, kan kun forstaaes, naar man erindres, at paa et tidligere Tidspunkt har Nationalbanken haft en Forventning om, at Staten vilde deltage i en Garanti, en Forventning, som er blevet skuffet.

Alle disse Forhold er af en saadan Art, at Udvalgsforhandlingen maa søge det ganske fastslaaet, hvordan de ligger, og blandt andet Spørgsmaalet om, hvorledes Nationalbankens Stilling skal være i den kommende Ordning. Thi vel er det sikkert, at Nationalbanken har tabt meget paa den foreløbige Ordning gennem de Opkøb af Landmandsbankaktier, som den har maattet støtte, og ogsaa vilde tabe meget yderligere, hvis dens Reservefondstilskud blev effektivt. Men i hele den økonomiske Misère, som vi er inde i, er det i alt Fald for os alle en ganske overordentlig Betyggelse, at Nationalbankens finansielle og økonomiske Stilling er saa umaadelig stærk, som den er, og som enhver vil erkende, der ser paa, hvorledes dens Guldbeholdning er i Forhold til dens Seddelemmission, som erindrer dens uhyre forsigtige Dividendepolitik, og som ved, at det til syvende og sidst dog kun er den sidste Del af de forskellige Svindel-fænomener, der har afsat sig som Tab i Nationalbanken. Det er en uhyre Betyggelse for os alle at vide, at Nationalbanken gennem hele sin økonomiske, finansielle Politik staar saa umaadelig stærkt, at det Tab, som Ordningen her vil kunne forvolde den, hvad enten det nu bliver noget større eller noget mindre, vil lade dens Grundvold være fuldkommen urystet.

Selve den Ordning, som nu foreslaas, gaar ud paa Bankens Sanering gennem en Nedskrivning eller Bortskrivning af Aktiekapitalen, med en Mulighed for Aktiekapitalens langsomme Tilbagevenden ved en Plan om Udtrækning af Præferencekapitalsaktierne, og gennem Tilførelsen af nye Reserver, men det maa siges, at den Udsigt, som her gives de nuværende Aktieejere til, at deres Aktier igen langsomt vil genvinde deres Værdi, regner jo med en lang Taalmodighed, naar Præferencekapitalen først skal forrentes, Overskuddet derefter anvendes til en Reservefond og endelig til Udtrækning af Præferenceaktier, med andre Ord: Forrentningen af den nedskrevne Aktiekapital kræver en lang Taalmodighed hos Aktie-

ejerne. Men hvis Ordningen gennemføres, bør det dog utvivlsomt siges til disse Aktieejere, at de ikke maa bortkaste Aktierne som et værdiløst Stykke Papir, thi er det maaske værdiløst for dem, kan det blive en Værdi for deres Børn.

Den højtærede Handelsminister har sagt, at man ogsaa har drøftet en anden Ordning, nemlig Statsgaranti for Indskyderne, for Kreditorerne i Landmandsbanken under dens fortsatte Drift, men at man havde afvist denne Ordning, bl. a. fordi det var umuligt at skabe en saadan statsgaranteret Bank, hvis Konkurrencevægt overfor de øvrige Banker vilde blive af ganske særegen Art. At man derfor har forkastet denne Tanke, er let forstaaeligt. Den højtærede Handelsminister har ogsaa paa Forespørgsel nævnt, at man har haft Opmærksomheden henvendt paa den Maade, hvorpaa man i Sverige har rekonstrueret en meget betydelig Storbank, om end ikke en Bank, der har den samme Betydning for Sveriges Erhvervsliv som Landmandsbanken for vort, nemlig ved at lade den vedkommende Bank likvidere under Garanti for Indskyderne og saa samtidig ved Tilvejebringelse af en paa særlig Maade tegnet Aktiekapital skabe en ny Bank, der under et Navn, der nærmede sig stærkt til den gamles, fortsatte dennes Forretning. Ved denne Fremgangsmaade opnaaedes, at den nye Bank ikke slæbte noget som helst af Fortiden med sig, at Fortiden likvideredes i Ro, og at den nye Bank havde et stærkt Kapitalgrundlag under sig og kun havde Fremtiden at tænke paa. Jeg er tilbøjelig til at tro, at alle Forhold taget under Overvejelse, ogsaa hvad der taler imod denne Ordning, vilde det have været vel begrundet, om man havde taget den i noget stærkere Betragtning, end man har gjort.

Jeg mener ogsaa at burde gøre opmærksom paa, at efter hvad der er mig bekendt, er det fra kompetent Side blevet foreslaaet, at Ordningen skulde gennemføres saaledes, at man satte Moratorieloven i Kraft for alle Landets Banker i nogen Tid, hvorved man fik Lejlighed til at overveje hele dette Spørgsmaal under Former, hvor der ikke kunde opstaa Farer eller Vanskeligheder for Indskyderne, og at Nationalbanken paa et vist Tidspunkt har haft Sympati for denne Tanke, men at den er blevet lagt til Side. Vi staar derfor i Dag, da en Ordning er aftalt og foreligger som foreslaaet fra Regeringens Side, omtrent som Nationalbanken stod i Juli Maaned: med Pistolen for Brystet. Men i et Udvalg vil